

ציפור שניה / נתן זר

ראיתי צפור רבת יפי.
הצפור ראתה אותי.
צפור רבת יפי קזאת לא אראה עוד
עד יום מותי.
עבר אותי אז רטט של שמש.
אמרתי מלים של שלום.
מלים שאמרתי אמש
לא אמר עוד היום.

נהדרת / יעל קלו מור

כמה זרים עוד ינחו על ראשך
עד שתניחי לך זר
כמה פנינים עוד ישלו מדמותך
עד תענדי לך שרשרת
כמה מלים ילחשו על אזנך
כמה פרות עוד יבשילו אצלך
כמה ימים ולילות ידרשו
שתדעי כמה את נהדרת
היו רגעים
שהסכמת להבחין
שראית בה ניצוץ מנצנץ
ואיך הוא כבה
כמעט באחת
ואיך את פוסעת
כמו שוב לא יודעת
ומה עוד צריך לנתץ
כמה בדידות מסתירות מעיניך
את מי שצמחת להיות
כמה מראות אהבה
עוד נשים לך
עד שתצליחי לראות

אל נא תבכי מעל קברי / מרי אליזבת פריי

לא שם מקום מנוחתי.
אני אלפי רוחות נושבות,
אני ניצוצות השלג הלוטפות
אני קרני חמה יוקדות
על שיבולי חיטה בשלות.
אני ניצת פרחי חצב,
אני גשם עדין בסתיו.
וכשתעוררי אל בוקר של דממה
אני הוא משק כנפיים בשמי יה' -
כנפי ציפורים החגות מעל במעגל מחולל,
אני הוא אורם הרך של כוכבים בליל.
אל נא תבכי על קברי כעת
אינני שם; אינני מת

מבורכת / יעל קלו מור

בסך הכל את מברכת
איך שלא תסתכלי על זה
יש לך על מה לברך
גם אם נדמה לך לרגעים שלא
זה רק כי את אינך
יכולה לראות לרגע
על מה תוכלי לברך
וגם אז, הביטי רגע סביבך
עמדי על קצות הראיה
מקום שם רואים
מה יש מה היה
ועוד קצת תעלי
עד קצות הידיעה
ותראי אותך מה את רואה
ואם עדין אינך רואה
תתחילי ללכת
תלכי עד שתראי
גם אם הדרך מתמשכת
כי איך שלא תסתכלי על זה
איך שלא תסתכלי על זה
בסך הכל את מברכת

ניסים / יהודה עמיחי

מרחוק כל דבר נראה נס
אבל מקרוב גם נס לא נראה כן.
אפלו מי שעבר ביום-יום בבקיעת הים
ראה רק את הגב המזיע של ההולך לפניו
ואת נוע ירכיו הגדולות".
ולכל היותר, כמבט חטוף לצד,
דגים בשלל צבועים בחוך חומת הפנים,
כמו במצפה ימי מאחורי קירות זכוכית
הנסיים האמתיים קורים בשלחן הסמוך
של מסעדה באלפוקרקה:
שתי נשים ישבו שם, האחת עם רוכסן
באלקסון, כל כך יפה,
האחרת אמרה, "החזיקתי מעמד
ולא בכיתי"
ואחר כך במסדרונות האדמים
של המלון הזר ראיתי
ילדים וילדות שהחזיקו בזרועותיהם
ילדים קטנטנים, שהם עצמם ילדו,
שגם הם החזיקו
בבות קטנות ומחוקות.

חברויות / נעם חורב

יש חברויות
שלא עושות עניין מעצמן
הן לא נשענות
על מקום
או על זמן
הן לא צריכות מחוות
או טקסים
ולא מתהדרות בנוצות טווסים
ולא תקראו עליהן מילים מגדילות
הן לא עומדות בשום ספר חוקים
הן לא מנהלות יומן ניצחונות
ולא תשמעו סביבן זיקוקים
הן לא קוראות לעצמן בשמות
ולא נדרשות לאישור מסוים
הן שטות במרחב,
פשוט קיימות –
כמו שמש
או גשם
או מלח הים
וברגע האמת
הן זוקפות אז קומה
כשהכל מתמוטט
הן כמו אדמה
משתטחות כדי לתת
את הגוף, הנשמה
והן לא מתרשמות
מרשימות או פרסים
לא זקוקות לשום שבועת דם
הדברים הגדולים באמת נעשים
בשקט גמור,
בין אדם לאדם.

על נהג אוטובוס שרצה להיות אלוהים / אתגר קרת

זה סיפור על נהג אוטובוס אחד שאף-פעם לא היה
מוכן לפתוח את הדלת לאנשים שאיחרו את האוטובוס.
הנהג הזה לא היה מוכן לפתוח את הדלת לאף אחד.
לא לתיכונים עזורים שהיו רצים במקביל אליו
ותוקעים בו מבטים עצובים ובטח שלא לאנשים
עצבנים עם דובונים שהיו דופקים על הדלת בכוח
כאילו שבכלל לא איחרו וזה הוא זה שלא בסדר, אפילו
לא לזקנות עם שקיות נייר חומות עמוסות מצרכים
שניפפו אחריו ביד רועדת.

(המשך הסיפור... <http://stage.co.il/Stories/102>)

כל אדם צריך מצרים / אמנון ריבק

(מתוך פוסט שהעלתה ניצה ב- 14.4.2022)

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים,
להיות משה עצמו מתוכה
ביד חזקה, או בחריקת שנים.
כל אדם צריך אימה וחשכה גדולה,
ונחמה, והבטחה, והצלה,
שידע לשאת עיניו אל השמים.
כל אדם צריך תפלה אחת,
שתהא שגורה אצלו על השפתיים.
אדם צריך פעם אחת להתכופף –
כל אדם צריך כתף..
כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצרים,
לגאל עצמו ממנה מבית עבדים,
לצאת בחצי הליל אל מדבר הפחדים,
לצעד הישר אל תוך המים,
לראותם נפתחים מפניו לצדדים.
כל אדם צריך כתף,
לשאת עליה את עצמות יוסף,
כל אדם צריך להזדקף.
כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים.
וירושלים,
ומסע ארוך אחד,
לזכר אותו לעד
בכפות הרגליים.

אמנון ריבק שכתב את השיר הנפלא הזה כאילו דיבר
את ליבי.

במסע, שאני עוברת, התכופתי לעיתים
והזדקפתי, וידעתי אימה וחשכה אבל גם נחמה
והבטחה והצלה....

ותקווה גדולה...

מסתבר, שכל אחד צריך מצרים - לקבל פרפורציות
החלמה ואנחת רווחה!

הרבה שנים לפניו אברהם חלפי היטיב לבטא את
מניפסט החיים שלי בלונה פארק שאנו חיים בו, כי
בעיני כל יום הוא נס, כמו מטוס שחותך את השמיים.
מאחלת יציאה מעבודות מכל סוג לחירות אמיתית.
לעצמי מאחלת יציאה לחירות של בריאות וכמו שכתב
חלפי, קומץ שמיים ביד ואנחנו מנוע טורבו במסע
החיים...

חג שמייח, חברים,

השירה / אורלי אופיר מוסקונה

לו החיים היו פנס
היתה השירה מגדלור.
לו החיים היו ים
הייתה השירה
חוף מבטחים.
ומציל כהה עור ושרירי.
קורא למתרחצים.
צאו מהמים -
חזרו אל החול.
עבודה!
ואני פורשת על החול
מגבת צבעונית.
משתזפת לאורה
של שירה.

קדיש / עדי ברטשניידר

תתגדל ותתקדש בת האדם
על שתדע כי מן העפר היא ואל העפר תשוב,
ועל אף זאת בחרה בחיים ושמחה, ועלצה, ורגשה,
ורגשה ואהבה.

תתברך ותשתבח בת האדם אשר מן החמר באה
אך גם מן הנשמה ואל החמר שבה כשהחזירה
נישמתה,
ועל אף שיודעת היא כי ספורים ימיה על האדמה,
היתה חיה ושוקקה, תאבת דעת ושמחה, צוחקת
ודומעת, רוגזת ומרגיזה, אוהבת ואהובה על
האדם שהיא.

תתפאר ותתרום בת האדם על כי ידעה שעמק
הבור הוא ורחב ולא ימתקו לה שם הרגבים.
על כי ידעה שאין צדק ואין בפני מי ואין על מה
לתת את הדין כי אין אחרית בשחת.
ריק ואבדון ישקנו שם לעולם ולעלמי עלמיא.

ועל אף זאת דבקה בחיים, ולחמה עליהם בפפחון,
באמץ, בגבורה, וללא מורא.

תתנשא ותתהדר בת האדם על כי ידעה כי רק בה
מצויה מדת הרחמים.
על כי קנתה, האמינה, ושאפה לחיים, צדק, שוויון,
שלום ואהבה, על משפחתה וחבריה ועל הארץ
ועל כל יושביה.

על כל אלה ועוד תתגדל ותתקדש, תתברך
ותשתבח, תתנשא ותתהדר, ותתעלה בת האדם,
ניצה בת פאני ואברהם, אליו מלאו געגועיה
ומכאובי ליבה,
אחות קשורה לשרי, ענת יוסי
דודה שרופה לאלה, נדב, יואב, תומר, יונתן, יותם,
שחר ואלעד
חברה נהדרת, נאמנה, חכמה, ישירה, אוהבת,
אכפתית, רגישה, גלויה,
לנצח נצחים, לעולם ולעלמי עלמיא.

אשת חיל מי ימצא
עוז והדר לבושה,
טעמה כי טוב

פיה פתחה בחכמה, ותורת חסד על לשונה:
ותשחק ליום אחרון:

ואנו כאן, הנותרים: נדהמים, נטושים, ועצובים.

לו נמצא — במהרה ובזמן קריב — מעון נאות
לשכן בו את הזכרון.
לו נמצא, לו נמצא מנוחה נכונה, מנוחה נכונה —
לגעגוע.